

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Mars-Abril del 1959 N° 202 - Barcelona

Preu: 1 Pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43 metres des de les 5 mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 37, 39 i 43 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

VERS UNA GRAN ACCIO DE PORTESTA A TOT ESPANYA INSISTINT SOBRE LA DECLARACIO DEL C.E. DEL P.S.U. DE C

AMB data de març darrer, el Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya ha fet pública una Declaració, en la qual es destaca el fet positiu que diversos partits i organitzacions catalans —comprès el P.S.U.— a través de converses bilaterals, han arribat a coincidir en la conveniència de realitzar una campanya de protesta pacífica contra la dictadura.

Aquesta campanya està en marxa. La lletra «P» va apareguent per totes les parets de Barcelona, del centre i de les barriades, i s'estén cap a les altres ciutats i pobles de Catalunya. Malgrat les detencions i les brutalitats policiaques, les «P» es multipliquen palesant l'audàcia i el coratge de milers d'obrers, estudiants i altres ciutadans, provant l'existència d'una gran voluntat popular de manifestar-se contra la dictadura i a favor de la llibertat.

Això dona un relleu particular a la part de la citada Declaració, en la qual es diu:

«El P.S.U. de Catalunya ha estat informat pel PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA que aquest i altres forces antifranquistes preparen una acció general a tot el país. Davant d'aquesta perspectiva, que ofereix la possibilitat que la protesta catalana es fongui en una acció a tot Espanya, nosaltres creiem que és urgent que les forces catalanes d'oposició estableixin contacte amb les de la resta del país per a concertar l'acció».

La perspectiva d'aquesta gran acció coincideix amb les aspiracions manifestades per tots els que hem contribuït a promoure la campanya de la «P» a Catalunya i serà l'estímul més potent per a la seva extensió i intensificació, unint-la i fusionant-la amb la gran protesta general del poble de tot Espanya.

La responsabilitat concreta davant de milers d'obrers, estudiants i altres ciutadans de totes tendències i opinions, els quals asseguren les florades de «P», ens obliga a estrenyer els contactes establerts i a examinar les formes concretes amb què la gran protesta s'ha de produir a Catalunya al mateix temps que a tot Espanya.

El P.S.U. de Catalunya entén que caldria donar un pas més i crear un Comitè Coordinador que dirigeixi la preparació d'aquesta gran acció a Catalunya. Però si reticències injustificades encara ho fan impossible, podem tanmateix coincidir mitjançant crides convergents i la pròpia acció de cadascun.

La situació econòmica es va deteriorant, la corrupció en les altes esferes s'afegeix

a la crisi. La negativa del govern a tot augment de salaris, sous i remuneracions contrasta amb les pugues de preus escandaloses i successives, amb el fabulosos beneficis que ja estan anunciant la Banca i les grans empreses monopolistes en llurs Juntes Generals. Els privilegis que el govern del general Franco segueix atorgant a aquestes grans empreses pesen feixugament sobre els pagesos, sobre els petits i mitjans industrials i comerciants, sobre tot el poble, a través de més dures càrregues fiscals. La privació de drets sindicals i de llibertats polítiques, s'exacerba a Catalunya per una inadmissible opressió dels nostres drets nacionals.

En aquestes condicions l'esperit de protesta ha crescut entre els obrers i empleats, els pagesos, estudiants i intel·lectuals, mestres i comerciants, en tots els sectors de la petita i mitjana burgesia de Catalunya. També en els sectors més conservadors s'ha accentuat la desconfiança per la dictadura i ha madurat la comprensió que les protestes resulten inevitables. Llur actitud contribueix a frenar la repressió, afavorint així la política de Reconciliació Nacional i la campanya per una amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics.

Les diverses accions i vagues hagudes a Catalunya des del 1951 ençà, i la Jornada de Reconciliació Nacional realitzada l'any passat a tot el país, han donat cada vegada la prova incontrovertible que els treballadors i tots els ciutadans saben contrarestar les provocacions franquistes i mantenir consegüentment el caràcter pacífic del moviment.

Llurs accions no van orientades contra cap sector polític, ni contra l'Exèrcit, ni contra les forces armades, sinó únicament contra la dictadura, per obligar a Franco a deixar el poder i fer possible la convivència democràtica de tots els espanyols. Llur consciència s'ha elevat a tal punt que, si bé la unió de totes les forces d'oposició, d'esquerra i de dreta, és llur aspiració profunda, si bé la formació d'un Comitè de Coordinació al capdavant donaria més seguretat a tots els sectors i multiplicaria per consegüent l'aportació de tots ells, tanmateix les forces principals es posen en acció quan hi són invitades per una força seriosa i responsable.

El P.S.U. de Catalunya farà per la seva part tot el necessari per a que els treballadors i el poble catalans participin plenament en la gran acció que s'està preparant arreu d'Espanya.

L'assimilació dels ensenyaments de la Jornada de Reconciliació Nacional i de les vagues de març ha dotat les masses treballadores de més experiència.

Fins i tot allí on l'acció no va arribar a quallar per manca de decisió en el moment precís, la constatació d'aquest fet servirà a l'adopció de mesures en vistes a la nova acció en perspectiva, servirà a crear nuclis organitzadors que en el moment precís sabran prendre la iniciativa. En les condicions actuals, recolzant en una agitació adequada, un grup d'obrers, per poc nombrós que sigui, pot determinar un moviment d'atur de tots els obrers d'una fàbrica. El mateix pot fer un grup d'estudiants en les respectives Facultats, un grup d'empleats en els magatzems i oficines o un grup de pagesos en les localitats del camp.

Els obrers, estudiants, pagesos i altres ciutadans d'avantguarda han de preveure des d'ara la creació d'aquests nuclis organitzadors allí on desenrotllen llurs activitats per a que, mitjançant l'edició d'octavilles, popularització de «P», recollint signatures per l'amnistia i impulsant la lluita reivindicativa des treballadors i de totes les capes de la població, preparin les condicions per a la gran acció. En aquests nuclis organitzadors han de jugar un paper important els enllaços sindicals i membres dels Jurats d'Empresa fidels a la defensa dels interessos dels treballadors.

Els comunistes sabran respondre a les indicacions de l'esmentada Declaració del Comitè Executiu del P.S.U., en la qual es crida «totes les organitzacions del Partit, tots els comunistes organitzats o no, a concertar-se amb els antifranquistes d'altres grups i tendències i a desplegar tot llur entusiasme i llur iniciativa per a preparar i assegurar a cada lloc de treball o d'estudi, a cada barri o poble, l'èxit de la gran **CAMPANYA PACIFICA DE PROTESTA».**

Preparem amb audàcia la gran acció:

Contra el mal govern, la corrupció i l'en-cariment del cost de la vida!

Per l'augment de salaris i sous. Per l'establiment d'un salari mínim vital amb escala mòbil, per 8 hores de treball!

Per reformes econòmiques i fiscals en-degades a un més just repartiment de la renda nacional!

Per l'amnistia general a tots els presos i exiliats polítics!

Per obligar el general Franco a qué abandoni el poder i per les llibertats polítiques!

L'EXEMPLE DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

Des de començos de l'actual curs escolar, el moviment d'oposició dels estudiants barcelonins —que s'havia ja perfiliat amb força notable els anys 1956 i 1957— no ha fet més que creixer i enfortir-se. El panorama actual que ofereix la Universitat de Barcelona, és el d'un clar i net divorci entre la gran massa d'estudiants i la Dictadura.

Aquest fet, que és útil valorar com cal, no pot extranyar-nos.

La Universitat, malgrat tots els intents fets pel règim, no és un estament aïllat del conjunt social de la nació. Ben al contrari, en una situació política com l'actual, s'hi sensibilitzen extraordinàriament les diverses oposicions al règim que prenen cos en les capes socials de la burgesia i de la petita burgesia, i l'oposició estudiantil reflecteix, amb les seves formes peculiars, aquesta situació. Si hi afegim, endemés, el descontent violent que existeix contra la opressió dictatorial que tants estralls ha fet i fa en el domini cultural i d'investigació que es propi de la Universitat, trobarem, reunides, les bases sobre les quals es desenvolupa l'oposició estudiantil contra la dictadura, àvida de canvis i de democratització.

Una característica notable i extremadament positiva del moviment d'oposició de la Universitat, és el de la seva unitat, la qual cosa ha contribuït, i no poc, al seu desenvolupament i als èxits assolits. Ja el curs passat, sota el pes de les diverses accions estudiantils i de la creixent i general oposició dels universitaris barcelonins, el S.E.U. i les autoritats s'havien trobat obligats a cedir terreny i a afluixar, a la Universitat, el dogall de la dictadura. La lluita des estudiants, assolí, per exemple, que certs càrrecs del S.E.U. fossin elegits, i no designats. Però, en l'actual curs el moviment d'oposició ha reeixit noves i senyalades victòries. Una de les primeres batalles guanyades pels estudiants barcelonins fou, a començos de curs, la de l'elecció de les Cambres de Facultat. De fet, fou establert un front general dels estudiants contra els jerarques del SEU i del règim a l'interior de la Universitat. Els grups d'oposició, units sense distinció, es posaren d'acord en les candidatures que s'havien de presentar, totes les quals foren elegides amb un èxit esclatant. Més tard, i sobre la base d'aquesta victòria i de les possibilitats ofertes, l'oposició ha continuat pressionant i obtenint nous resultats en diversos terrenys. L'aprovació pels components de cinc cambres de Facultats universitàries d'una moció de censura al S.E.U., constituï, no fa gaire, un dels moments alçats de la lluita en el terreny «legal».

Un des més útils ensenyaments que ofereix l'acció de l'oposició estudiantil,

és la seva positiva capacitat en saber lligar les possibilitats en el terreny legal (a l'interior del SEU, per exemple) amb l'activitat en altres terrenys, estretament units a les aspiracions de la gran massa d'estudiants, recolzant-s'hi i recolzant-les, per tal de, —una acció empenyent l'altra— assolir noves victòries, arrencar nous drets, i enfortir més l'acció unida dels estudiants, llur acció contra la dictadura. Fou en aquest aspecte alligador el Congrés de Comanament Sindicals del SEU celebrat a Tarragona. Les reivindicacions presentades pels estudiants elegits —que de fet constituïen una mena de programa estudiantil de democratització— foren aprovades, car els jerarques designats que composaven la majoria de «congressistes» es varen trobar impossibilitats de fer front a les aspiracions generals dels estudiants que els elegits representaven.

La lluita actual que els estudiants barcelonins estant mantenint —en contra de la prohibició del Governador, per exemple— per tal d'assolir instaurar el Servei Universitari del Treball, i també, en un altre terreny, allò que ha estat ja realitzat en l'aspecte de l'Extensió Universitària, posa de relleu la fermesa d'aquesta oposició i la seva encertada voluntat de lligar més la vida universitària a la vida social del país.

En l'encoratjador balanç de l'activitat d'oposició dels estudiants barcelonins, no pot deixar d'assenyalar-se, en conjunt d'accions, —decidides, valentes, àmplies— amb les quals els universitaris han defensat tots els seus companys sancionats el curs darrer: protestes, manifestacions, peticions escrites, sense oblidar la «sorollosa» acollida que fou tributada a Bustamante (un dels artífexs d'aquelles sancions) quan aquest, amb el desvergonyiment que el caracteritza, pretenia donar una conferència a la Universitat. En el terreny de l'activitat pròpiament cultural, en l'organització de conferències i cursets, els temes que són escollits posen de relleu quins són els neguits dels estudiants i llur voluntat d'obrir finestres que el règim tracta de mantenir closes. Els recitals de poesies de Blas de Otero, Celaya i altres, així com l'acollida tributada a Carles Riba en una conferència que aquest fou invitat a pronunciar, com a home que havia estat durant vint anys «allunyat» de la Universitat, són testimonis semblants, així com diverses activitats teatrals entorn d'obres de Guimerà i Jacinto Grau...

En un pla més general, en les darres setmanes, els estudiants han portat a terme amb un vigor que els honora, diverses accions de protesta contra els empresonaments i per l'amnistia, en defensa d'un dels seus professors perseguits, el Sr. Raventós. Dies passats, el grup més diversos de l'oposició —tant els que junt amb els nostres companys formen el Comitè de Coordinació, com els demòcrates-cristians i altres— han coincidit plenament en fer triomfar a la Universitat la gran campanya de la P, expressant així de forma gràfica amb totes les PES que han omplert murs de patis, aules i façanes, la protesta estudiantil contra la dictadura, unida a la de tot Barcelona.

Publicacions clandestines com «UNIVERSITAT», que els estudiants redacten i distribueixen amb audàcia, gaudeixen d'una gran audiència entre les diverses categories d'estudiants.

Els estudiants del P.S.U. són, junt amb altres forces de l'oposició, l'ànima d'aquesta activitat de lluita.

ELS ESTUDIANTS DE LES ESCOLES DE PERITS INDUSTRIALS ES DECLAREN EN VAGA PER LLURS REIVINDICACIONS

A finals de febrer i començaments de març va circular profusament entre els estudiants de les Escoles de Perits Industrials de Catalunya una fulla, en la qual s'explicaven les nombroses gestions fetes per tal de solucionar els problemes que els Perits i estudiants teneu plantejats.

«Nosaltres —es diu en la fulla— volem beneficiar la indústria espanyola i ho volem fer per les vies més pacífiques possibles perquè el progrés està en la pau, però quan s'esgoten tots els recursos legalment establerts, quan la violència s'oposa a la raó, la raó ha de lluitar també per a sobreviure».

I després de protestar del Ministeri d'Educació i d'expressar els plans del col·lectiu, la fulla invitava els estudiants a una intensa agitació fins al 7 de març, a relacionar-se amb els estudiants de tot Espanya, a insistir amb cartes en llurs demandes al Ministeri, i afegia com a conclusió:

«Si no hi ha un canvi d'opinió en el Ministeri i no es dona seguretat absoluta i de manera oficial a una representació de tots els estudiants de perits d'Espanya, proposem de començar la vaga el 9 de març. La vaga no cessarà mentre no s'aconsegueixin les nostres aspiracions».

La vaga va començar efectivament el 9 de març. Aquesta vaga està fonamentada en uns interessos legítims que han estat sistemàticament ignorats i compta amb el recolzament del perits que ja han acabat la carrera, els quals resulten també perjudicats per les disposicions de la Llei d'Ensenyament Tècnic.

El dia següent al començament de la vaga, el Director de l'Escola de Perits de Barcelona va dirigir comunicacions als pares dels estudiants dels primers cursos —nois de 15 i 16 anys—, amenaçant-los amb greus sancions si no acudien a classe. També va amenaçar els estudiants becaris amb la pèrdua de les beques.

Llevats d'alguns afectes d'aquestes amenaces en el Preparatori i en el de Becaris del curs selectiu, explicables per les característiques particulars d'aquests cursos, la vaga és un fet massiu en tots els cursos i els estudiants la sostenen units i amb gran entusiasme.

En escriure aquestes línies —30 de març—, no se sap encara quina serà la reacció de les autoritats davant d'una vaga quasi general a la qual s'han sumat també els estudiants de les Escoles de Perits de Tarrassa i de Vilanova i La Geltrú.

Aquesta vaga, la qual és general també a Madrid, Bilbao i Màlaga, i la qual compta amb la simpatia activa de tots els estudiants universitaris i d'altres Escoles Superiors, demostra com la contradicció amb la dictadura està posant en moviment tots els sectors d'estudiants, cada cop més sensibles a la lluita per les reivindicacions professionals i a la lluita que mena tot el poble contra l'afixia material i intel·lectual que el règim franquista representa per al país.

(Corresponsal.)

SIGNIFICATIVES

El cap del Sindicat un advocat es presentaren davant dels obrers, convocats expressament. Per a enternir-los, ell i l'advocat digueren i repetiren que comprenien l'excitació, que tenien raó, però que si presentaven aquells demanada «anirien tots a la presó».

Els fusters s'han negar a canviar res i la nova assemblea va acabar amb llur exigència que el cap sindical compleixi el seu deure i presenti la demanda tal com està.

UNA QUESTIO URGENT : L'AUGMENT GENERAL DELS SALARIS

« Això és un timo », deia l'altre dia un empleat que no fa gaire tenia encara la il·lusió que els « Convenis Col·lectius » podrien portar un pal·liatiu a l'anorme i creixent desequilibri entre els salaris i els preus.

Amb altres paraules, així es manifesten també obrers de diverses fàbriques de Barcelona en un document elaborat per a presentar-lo a llurs companys de treball.

« Des de l'últim augment de salaris (novembre 1956), el cost de la vida va rebassar d'un sol cop aquell augment i continua sense interrupció la seva marxa ascendent ». I a més, se'han produït dos fets d'importància transcendental: la implantació dels « Sistemes de Productivitat » i, en segon lloc, la crisi en determinats sectors industrials, especialment el tèxtil.

Pel que fa al primer d'aquests dos fets, en el citat document es denuncia la modificació dels temps de cronometratge de les primers individuals o col·lectives en tots els sistemes utilitzats, els Bedeaux, els Gant i altres. A part que els temps de cronometratge s'han establert partint de 9 a 12 hores de treball diari i no de la jornada de 8 hores, a més, els treballadors que, volent superar llurs ingressos diaris, arriben a superar amb gran esforç la norma posem per exemple en un vint per cent, al cap d'unes setmanes es troben amb que el nou rendiment és convertit en norma del salari base per decisió unilateral de l'Empresa. I així es troba pràcticament amb que el salari base li és rebaixat.

Pel que fa al segon fet, la crisi de la indústria tèxtil, la qual es va estenent a altres rames, determina la supressió de les hores extraordinàries i fa que en moltes fàbriques no es treballi més que alguns dies per setmana. La supressió de les hores extraordinàries ha reduït la setmanada dels obrers tèxtils que treballen sis dies a menys de 325 pessetes, quantitat amb la qual és absolutament impossible viure, en-

car menys els sis dies d'obres que no poden treballar els sis dies setmanals.

« Un fet indubtable — es diu en l'esmentat document — és que, materialment, per a viure en el moment actual, necessitem més del doble del que guanyem ».

I a continuació denuncien el fet que la Banca i les grans Empreses venen realitzant beneficis enormes i cada any superiors, embutxacats pels grans banquers i capitalistes, sostenidors i beneficiaris únics de la dictadura del general Franco.

Els fets que es denuncien en el document que ressenyem són de tanta força que no solament els obrers conclouen que per a viure « necessiten més del doble del que guanyen ». Paral·lelament, en la V Assemblea Nacional d'Acció Social Patronal (organisme d'Acció Catòlica) un estudi sobre els preus i el nivell de vida arriba a la conclusió que una família composta d'un matrimoni i dos fills, a Barcelona no pot viure sense un mínim imprescindible de 137'60 pessetes diàries.

Per què, doncs, no s'apugen els salaris?

El govern de Franco i l'oligarquia financera s'hi neguen aferrissadament. Els Ministres i alts jerarques sindicals xerren sobre els « Convenis Col·lectius » per a desviar la lluita dels treballadors. I, tan-

mateix, tot està demostrant que, si no s'impulsa la lluita de la classe obrera i de tots els treballadors, no solament no s'apujaran els salaris sinó que, a més, les grans Empreses tractaran de rebaixar les primes i d'imposar noves normes per una explotació més exacerbada, com està passant a l'ENESA, a la SEAT, Hispano-Olivetti i les altres.

Sols les accions unides i organitzades obligaran a l'oligarquia financera i al seu govern a cedir una part del que indegudament s'apropien. Si els treballadors del gas van obtenir a finals de l'any passat un plus mensual de dues-centes pessetes, no va ser cap gràcia de l'empresa ni de cap Conveni Col·lectiu. Va ser perquè dues vegades es van concentrar davant de les Oficines de la Direcció i van amenaçar amb declarar-se en vaga si no se'ls concedia un millorament immediat.

Els obrers s'han d'unir i organitzar protestes, les quals poden consistir en disminuir el rendiment, en aturs de duració diversa, en concentracions davant de les oficines de l'Empresa i en els Sindicats, fins arribar, si cal, a una vaga de 24 hores. Aquestes protestes que el curs de la lluita anirà aconsellant, són necessàries i imprescindibles per a imposar l'augment dels salaris i sous.

En recents assemblees sindicals, provincials i regionals, els jerarques no han pogut evitar que figurin acords sobre la « conveniència » d'augmentar els salaris, però fant tot l'imaginable per a que quedin sobre el paper.

Tanmateix, els enllaços i vocals socials hi tenen una base legal per a llur actuació. I es obrers i empleats, airejant aquests acords, poden empenyer i sostenir l'acció dels enllaços i promoure un estat d'ànim general favorable a l'organització de protestes més enèrgiques com les citades més amunt, és a dir, la disminució del rendiment, els aturs parcials o un dia de vaga.

QUE HI FAN ELS IANQUIS?

Una plana major nord-americana s'ha instal·lat a Figueres. Simultàniament al terme de Roses, prop del Monestir de Sant Pere de Roda, han començat unes obres misterioses, de les quals ningú sap per a què són.

Una gran inquietud s'empara als pacífics habitants d'aquestes contrades i es rumoreja que els ianquis venen a la recerca de llocs adequats per a rampes de llançar coets.

El nostre poble vol a pau. Fora d'Espanya els incendiaris de guerra!

LA CAMPANYA PACIFICA DE LA LLETRA P

UNA P!... Una altra à... I una altra!

Un bon dia de febrer els ciutadans barcelonins han trobat les parets de Barcelona plenes de lletres P. De llavors ençà, la P ha esdevingut un símbol de l'afany popular de protestar contra la dictadura.

Han sorgit P de totes menes. De grosses i de petites, unes pintades amb guix, altres impreses sobre papers i enganxades després per les parets, unes altres en llocs adequats, enormes, pintades amb quitrà.

A les nits, brigades de bombers i altres forces mobilitzades per Acedo Colunga es dediquen a esborrar-les, esforçant-se per no deixar-ne rastre.

Pena perduda! L'endemà o pocs dies després, els necessaris per a burlar la vigilància de la policia, les parets tornen a estar plenes de lletres P pintades per milers de mans.

En certs casos, al costat de la P apareix formulada una sentida demanda popular: « Amnistia! », o la idea que es lliga amb aquella lletra: « Protesta! », o bé l'aspiració profunda: « Fora Franco! ».

La policia s'ha posat a molestar ciutadans i a detenir estudiants com si això pogués paralitzar la campanya i aturar la protesta. A un advocat catòlic se li ha imposat l'exigència inadmissible de presentar-se a « Jefatura » tots els dies. Una vintena d'estudiants de les distintes Facul-

tats de Barcelona i uns altres 14 de Tarrassa han estat molestats. Entre els primers figuren Plans, Gomez, Vives, Ribera, Minguez, Vazquez, Lopez-Ramon, Bohigues, Griñó, Isard, Moll, Borell i altres.

L'aparició de la lletra P té l'interès d'ajudar a remoure la consciència ciutadana. Tanmateix les exclamacions que s'han sentit entre els autors de les P i entre els que les contemplen plantegen la necessitat d'altres accions.

La importància d'aquesta campanya, ultra l'agitació que suscita, està en el fet que per primera vegada es manifesti públicament una coincidència de diversos partits i organitzacions catalans, convergint llurs declaracions vers la impulsió d'una activitat comú.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, recollint el sentir i les aspiracions de les masses obreres, dels estudiants i del poble en general, ultra la proposta d'una gran acció coordinada arreu d'Espanya, a la qual ens referim en l'editorial, planteja « la seva declaració que la campanya de la lletra P, símbol de protesta, i en la realització de múltiples accions parcials en defensa de les reivindicacions econòmiques i polítiques de cada estament o capa de la població ».

D'altra banda, el Partit Demòcrata-Cristià de Catalunya va publicar el mes de

febrer una declaració en la qual, després d'exposar diverses consideracions, es diu: « S'ha decidit que el símbol d'aquesta campanya sigui la lletra P. Que comencem aquest signe, doncs, a aparèixer a totes les parets de les ciutats i viles, arreu dels nostres camps i muntanyes ».

El Moviment Socialista de Catalunya ha publicat també el mes de març una declaració en la qual, entre altres coses, afirma: « Hem de protestar omplint de les P de la protesta obrera i ciutadana les parets de les fàbriques i tallers... »

I al seu torn, el Comitè de Coordinació Universitari (en nom dels nuclis estudiants de diversos partits i tendències) ha cridat els estudiants a sumar-se a la campanya de protesta escrivint en un manifest: « Les P a la Universitat i a les fàbriques, en els carrers, escoles i mercats, en els pobles i al camp, constituïran un plebiscit... »

Independència que cadascun ho faci amb els propis plantejaments i concepcions, aquesta coincidència representa un pas important en el camí pel qual hauria de marxar tota l'oposició catalana a l'hora d'emprendre, junt amb la classe obrera i l'oposició antifranquista de tot Espanya, accions decisives que obliguin a Franco a deixar el poder i obrin als espanyols la possibilitat d'una vida lliure i democràtica.